

Aj obyčajní ľudia
môžu zažiť
čosi neobyčajné...

Strážkyňa

príbehov

EVIE WOODSOVÁ

AUTORKA BESTSELLERA
STRATENÉ KNÍHKUPECTVO

KNIŽNICA
SVETOVÝCH BESTSELLEROV

Strážkyňa príbehov

Strážkyňa príbehov

EVIE WOODSOVÁ

TATRAN

Z anglického originálu Evie Woods: The Story Collector,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve One More Chapter, a division
of HarperCollinsPublishers Ltd.,

Londýn 2024,

preložila Lucia Tonková.

Vydalo Vydavateľstvo TATRAN, s. r. o., v roku 2025,
so sídlom Klariská 16, 815 82 Bratislava, Slovenská republika.

Vyšlo ako 5554. publikácia a 214. zväzok edície

LUK – Knižnica svetových bestsellerov.

Vydanie I.

Prebal a knižnú väzbu podľa pôvodného návrhu spracoval Peter Zentko.

Zodpovedná redaktorka Katarína Vilhanová

Jazykové redaktorky Alexandra Jurišová, Zlata Sršňová

Technický redaktor Peter Zentko

Sadzba AldoDesign, Bratislava

Vytlačil FINIDR, s.r.o., Český Těšín.

www.slovtatran.sk

:: knihy pre **hodnotnejší** život

info@slovtatran.sk

All rights reserved.

Copyright © Evie Woods 2024

Translation © Lucia Tonková 2025, translated under licence
from HarperCollins Publishers Ltd.

Slovak edition © Vydavateľstvo TATRAN 2025

ISBN 978-80-222-1715-6

Krásá, temnota, hĺbka skrytá v lese,
no moje sľuby sťa horiace sviece.
A cesta predo mnou do diaľav sa nesie.
A cesta predo mnou do diaľav sa nesie.

Robert Frost

Panstvo Thornwood

Na mieste, kde dnes stojí panstvo Thornwood, sa kedysi rozprestieral starobylý les. Ľudia hovoria, že keď lord Hawley v roku 1882 túto zem kúpil ako dar pre svoju novopečenú manželku, pred výstavbou nariadil, aby celý pozemok vyčistili. V strede však rástol pokrútený starý hloh, strom spätý s nadprirodzenými bytosťami, a vravelo sa, že každého, kto čo i len poškriabe jeho hrčovitú kôru, postihne nešťastie. Miestna jasnovidka pána varovala, nech sa ho ani nedotkne, a tvrdila, že Čarovný ľud sa pomstí každému, kto sa zahráva s jeho príbytkom.

Ale lord Hawley bol vzdelaný muž zo Surrey a tamojším povetiam neprikladal veľkú váhu. Jeho panské sídlo navrhol architekt a lord štedro zaplatil robotníkom, ktorí ho stavali. S miestnymi počítať nemohol, preto bol Hawley nútený najatť ľudí zo svojej vlasti, aby strom zoťali. Hoci mu veštkyňa predpovedala nekončné utrpenie, prvých pár rokov sa mladomanželom v Thornwoode žilo priam dokonale.

No keď lady Hawleyová otehotnela, veľmi ochorela, až tak, že sa báli o jej život. Našťastie ona aj jej dvojčičky prežili. Skutočná hrôza prišla až potom.

Pár týždňov po pôrode sa pani začala správať veľmi zvláštne a trvala na tom, že deti nie sú jej. Poslali po doktora a v neďalekej dedine sa šírili klebety, že žena trpí hystériou.

No jasnovidke bolo jasné, že pani neprišla o rozum. Vedela, že keď matka nespoznáva vlastné dieťa, znamená to jediné, podhodňa. Čarovný ľud sa konečne rozhodol pomstiť sa im. Uniesol ich ľudské deti a vymenil ich za zlé, chorľavé duše. Ak sa okamžite nepominú, vyrastú z nich zlomyseľní a ničomní ľudia, ktorí všade prinesú len nenávisť a zlobu.

Skôr ako Hawleyove dvojčence oslávili prvé narodeniny, lady Hawleyová vyskočila z vrchného okna Thornwoodu.

Prvá kapitola

NEW YORK

25. decembra 2010

Nebyť gýčovej keramickej ovečky v darčekom obchode, Sarah by sa nikdy ani len nedopočula o Thornwoode, nie-
to ešte nasadla na Štedrý deň na lietadlo do Írska.

„Máš všetko, čo potrebuješ?“ spýtal sa napokon Jack po tom, čo hodinu pozoroval, ako si balí všetok svoj svetský majetok.

„Ehm, áno, myslím, že všetko,“ odvetila Sarah a poobzerala sa po prázdne, ktoré za sebou zanechávala. Väčšinu svojich osobných vecí už aj tak poslala do skladu v Massachusetts, kde na ňu čakali uložené v škatuliach. „No, aspoň si sem konečne môžeš postaviť ten biliardový stôl, po ktorom si vždy túžil,“ dodala a snažila sa vyznieť veselo, no svoje slová oľutovala, len čo jej vyšli z úst. „Prepáč, nemyslela som...“

„Nevadí,“ uistil ju, jemne sa dotkol jej pleca a krivo sa na ňu usmial. „Tiež neviem, čo mám povedať, ale nemusíš nič predstierať, Sarah.“

Bolo by také jednoduché padnúť mu do náručia a pochovať bolesť niekam, kde ju ani jeden z nich nenájde, ale to už skúsila

a ani po dvoch rokoch to nefungovalo. Žili v dome plnom nevy-slovených potrieb a potlačených emócií.

„Si si istá, že chceš odísť dnes? Sú predsa Vianoce,“ hlesol a ký-vol smerom k mdlému stromčeku, ktorý optimisticky blikal v kúte. „Mohla by si počkať do Nového roka...“

„Vari na tom záleží? Len by sme odkladali nevyhnutné. Mu-sím ísť teraz, lebo inak neodídem nikdy. Okrem toho ťa tvoja ro-dina čaká na veľkej zaparelliovskej oslave *Natale*, takže by si si mal pohnúť tiež.“

Z úst sa mu vydral dlhý a unavený povzdych a ruky si napchal do vreciek. Sarah trpko premýšľala, čo mu prekážalo viac: že bude chýbať na vianočnom večierku rodiny Zaparelliovcov alebo že bude musieť vysvetliť jej neprítomnosť.

„Kiežby to nemuselo byť takto,“ prestupoval Jack z jednej nohy na druhú. Nevedel, kam sa má postaviť, a napokon sa oprel o naj-bližšiu stenu ako nejaký nechcený obraz v jeho galérii.

„No tak, Jack, vieš, že ma to stojí všetku silu, čo v sebe mám. Prosím ťa, teraz ma už neutešuj, lebo stratím nervy,“ vyhrkla Sa-rah a načiahla sa za kabátom a kabelkou.

„Dobre, tak teda nech sa ti darí a nech ťa cestou von netresnú dvere! Lepšie?“ spýtal sa s náznakom úsmevu na tvári.

„Oveľa.“ Krátko, ale silno ho objala, otočila sa na päte a vy-kročila, ťahajúc za sebou kufor. „Zavolám a dám vedieť, že som šťastne pristála,“ dodala

„Radšej mi len napíš,“ požiadal ju a takmer šepotom doplnil: „Ak mi zavolaš, neovládne sa a budem žobroniť, aby si sa vrá-tila.“

Letisko Newark bolo rušné ako zvyčajne, no predsa na ňom bolo trochu cítiť, že sa blížia sviatky. Sarah si spomenula, ako raz v detstve strávila Vianoce v nemocnici, lebo jej vybrali slepé črevo. Ošúchané ozdoby jej veľmi pripomínali chýbajúci domov a podobný pocit v nej teraz vzbudzovalo letisko. Opúšťali všetci svojho manžela či manželku? Väčšina z nich Vianoce asi ani ne-

slávi. Naozaj sa všetko toto dialo každý rok, keď sa Sarah vrhla na moriaka a naivne verila, že všetci majú rovnaké tradície?

Jej sestra Meghan teraz pravdepodobne servíruje svoj povestný vianočný koláč. Kiežby ich nemusela rušiť cez sviatky, ale rozpad manželstva si človek len tak nenačasuje. Po troch rokoch skoro nič nenasvedčovalo, že bola vydatá. Odkedy stretla Jacka, jej život sa skôr scvrkol. Zostávalo jej jediné, vrátiť sa k rodičom alebo využiť voľnú izbu u sestry. Nemala veľmi na výber. Buď bude skrachovaná dcéra, alebo skrachovaná sestra. Meghan predstavovala menšie zlo.

Sarah bezmyšlienkovito blúdila po darčkových obchodoch a snažila sa zahnať stále sa vracajúce myšlienky na to, čo asi teraz robí Jack. Podobne ako ona si na tvár nasadil odvážnu masku, ale bola si istá, že sa cíti rovnako stratené. Ona sa aspoň mohla vrátiť do Bostonu, odstrihnúť sa od všetkého, čo kedysi poznala, od každodenných vecí, pri pohľade na ktoré by ju zaplavili spomienky na ich spoločný život. Verila, že jej rodné mesto ju opäť posilní, akoby bola poštový holub, ktorý sa vracia domov, a rezervovala si let.

Čosi ju vytrhlo zo zamyslenia a uvedomila si, že stojí pred výkladom plným keramických ovečiek rôznych tvarov a veľkostí. Musela sa na ne dívať už dosť dlho, lebo k nej pristúpila predavačka v nádeji, že si niečo kúpi.

„Sú strašne zlaté, však?“ prihovorela sa jej dievčina s hrubou vrstvou mejkapu a pírsingom v nose.

„Ehm, asi hej, ak máte rada ovce,“ odvetila Sarah, lebo ju nechcela uraziť. „Čo je toto za obchod?“

„Darčkový obchod Smaragdový ostrov. Ak letíte so spoločnosťou Aer Lingus, máte desaťpercentnú zľavu,“ dodala, akoby jej tým mala pomôcť rozhodnúť sa. „Do akej časti Írska sa chystáte?“

„Och, nie, ja nejdem do Írska, len domov do Bostonu,“ ubezpečila ju Sarah a zmariť jej nádej, že čosi predá. Od detstva ve-

dela, že v žilách jej rodiny koluje trochu írskej krvi, čo v Bostone nebolo nezvyčajné, a sľúbila si, že keď raz bude mať peniaze, jedného dňa tam zavíta. Naskytla sa dokonalá príležitosť, keď išli s Jackom na svadobnú cestu, no on trval na tom, že dva týždne na Maldivách budú omnoho romantickejšie, než by sa mali triasť od zimy niekde na vlhkom a ponurom írskom vidieku. Možno mal pravdu, ale tajomno a pôvab rozprávkových hradov, ktorých fotky si uložila do mobilu, k nej prehovárali tak, ako to tyrkysové more nikdy nedokázalo.

Mladá predavačka sa opäť usadila za pult a testovala, do akej dĺžky natiahne žuvačku, kým sa nepretrhne. No boli Vianoce, tak sa nad ňou Sarah zľutovala a vybrala si prekvapene pôsobiacu ovečku a írske noviny. Takmer si nevšimla, že pod pazuchu si zastrčila aj malú fľašku írskej whisky.

„Ďakujem, pani, a pekné sviatky!“ usmialo sa dievča. Sarah si od nej vzala darčekovú tašku a zamierila k odletom.

Kúpila si kávu a sadla si k oknu ďalej od ostatných pasažierov, odkiaľ mohla sledovať, ako tankujú lietadlá. Začalo trochu snežiť. Svetlá letiska osvetľovali vložky, ktoré vyzerali ako tancujúce zlaté bodky. Pohľad na obrazovku jej prezradil, že jej let odložili o dve hodiny. Odzátkovala fľašu a do papierového pohára si naliala riadnu porciu whisky. Nech vypáli červíka. Káva chutila horko, ale zmiešaná s whisky jej opäť rozprúdila krv v žilách a zohriala ju. Cítila sa surreálne. Jedna vec je vedieť, že opustíte svojho manžela, druhá naozaj to urobiť. Len teraz si začínala uvedomovať, čo vlastne urobila. Znova odkrútila vrchnák a naliala si.

Odkedy sa stala „veľká zlá vec“, ako ju teraz nazývala, veľa toho nenaspala. Tá prezývka sa jej vyslovovala ľahšie, celú záležitosť akosi držala pokope, aby nepraskla a nevyliali sa z nej emócie. Keď si ľahla, akoby si kúpila žreb – niektoré noci vyhrala, iné sa jej podarilo zaspať aspoň na pár hodín. No boli aj také, a opakovali sa čoraz častejšie, keď ju prebudila slepá panika a ledva sa dokázala nadýchnuť.

„Trpíte úzkostnou poruchou,“ informovala ju lekárka s dokonale načesanými vlasmi a topánkami na nevhodne vysokých podpätkoch. *Ak príde nejaký naliehavý prípad, ako v nich asi bude utekať?* rozmyšľala Sarah, zatiaľ čo jej doktorka všetko vysvetľovala. No pomenovanie jej stavu jej nijako nepomohlo. Ponúkli jej lieky a ona odmietla. Jack mal k tomu mnoho poznámok. Rád všetko komentoval a často zadusil akékoľvek jej vlastné myšlienky. Doktorka jej poradila, aby obmedzila alkohol. Jackovi o tom nepovedala a akosi sa jej podarilo presvedčiť samu seba, že ide o všeobecné odporúčanie, ktoré sa jej nijako zvlášť netýkalo. Proste vedela, že ak strávi nejaký čas osamote, dostane sa z toho vlastnými silami. Ibaže v Bostone nebude sama. Len teraz jej došlo, že za rodinnú podporu zaplatí tým, že sa jej budú miešať do života. Ďalšie dobre mienené otrepané frázy od ľudí, ktorí jej „chcú len dobre“.

„Ešte jednu kávu, prosím,“ vypýtala si Sarah pred stánkom Dunkin' Donuts. Vyhýbala sa pohľadu muža za pokladňou – určite z nej cítil whisky. Nie že by na tom záležalo, plnoletosť dovърšila už dávno. Ale aj tak ju premáhal nevysvetliteľný pocit viny. Nepila pre zábavu alebo preto, že sa bála lietania. Snažila sa zabudnúť. Zamestnala ju kabelka, v ktorej si všimla írske noviny. Vytiahla ich, aby sa mala na čo pozerat', a zrazu ju upútala fotografia na zadnej strane. Zobrazovala krásny hloh obsypaný drobnými bielymi kvietkami, ktorý osamotene stál vedľa rušnej cesty v grófstve Clare v Írsku. Nadpis znel: VÍLÍ STROM, KTORÝ POSUNUL DIAĽNICU.

„Ha?“ zvolala Sarah hlasnejšie, ako mala v úmysle, potom sklonila hlavu a sústredila sa na slová.

Rada grófstva Clare napokon podľahla tlaku miestnych a zmenila navrhovanú trasu rozostavanej diaľnice, aby ochránila jedinečný strom. Ned Delaney, tamojší folklorista a ľudový rozprávač, tvrdí, že „na mieste, kde rastie hloh, sa odjakživa stretávajú víly z pro-

vincií Connacht a Munster“. Delaney (ktorého tu poznajú pod prezývkou Zaklínač víl) trval na tom, že keby strom zožali, „naštvali“ by malých ľudí a priniesli nešťastie každému, kto by cestu neskôr použil.

Sarah mala pocit, že sa opäť ocitla v otcovom nákladiaku, keď s ním ako tínedžerka jazdievala po vidieku a zbierala v lesoch mŕtve drevo. Bol trochu hipisák, susedia ho prezývali Objímač stromov, a naučil ju, že k prírode treba prechovávať úctu. Na prázdnych cestách ju pustil za volant a ona sa cítila úplne slobodne – iba oni dvaja a pred nimi cesta lemovaná stromami. V dielni spolu strávili hodiny výrobou neuveriteľne krivých vtáčích búdok a organizačných nádobiek na papierenské pomôcky, hocičoho, čo sa dalo vytvoriť z neopracovaného dreva a pár hrdzavých klinec. Vždy ju povzbudzoval a dokonca jej dovolil na papier naskicovať plány sofistikovanejších projektov, ako boli vešiaky alebo poličky. Práve vďaka tomu, že v detstve strávila kopu času v dielni, sa napokon rozhodla ísť na vysokú a študovať umenie. Po škole mala veľké plány, ale New York jej napokon vôbec nevyšiel. Pochádzala z robotníckej triedy a v mestských galériách sa vždy cítila ako vyvrheľ, no teraz už ani doma nemala pocit, že tam patrí. Pri pomyslení na to, že sa jej domovom stane izba u sestry, jej skrútilo žalúdok. Znovu sa obrátila k novinám.

Miestni veľmi nechceli pripustiť, že naozaj veria na víly, ale jedna obyvateľka vystihla všeobecný postoj, keď vyhlásila, že „nikdy neviete a podľa toho sa treba aj správať“.

Sarah zažmurkala a pokrútila hlavou. Je to v súčasnosti možné? Otočila noviny a radšej ešte raz overila, či sú dôveryhodné a či nejde len o nejaký vtip. Potom sa jej na tvári rozlial úsmev a spomenula si na otca. Toho by podobný článok dostal do vytrženia. Na druhej strane jej matka na také hlúposti nemala čas.

Ona a jej sestra Meghan boli prakticky založené, kým Sarah s otcom hotoví rojkovia. Alebo aspoň kedysi. Po tom, čo sa stala „veľká zlá vec“, sa prinajmenšom z jej života všetko čaro vytratilo. Mohla by ho opäť objaviť v Írsku?

Spoza malého stolíka v kaviarni Dunkin' Donuts sa rozhliadla po letiskovej hale a uvedomila si, že zašla dosť ďaleko od svojej odletovej brány. Vlastne sa ocitla priamo pred odletovou halou aerolínií Aer Lingus, odkiaľ podľa obrazovky odlietal let EI401 do Shannonu. Reklama na neďalekej stene zobrazovala úžasné Moherské útesy, ktoré sa majestátne týčili nad divokým Atlantickým oceánom. Nápis vravel: „Írsko – krajina tisícich možností“.

Niečo v jej vnútri sa pohlo a potom usadilo. Rozhodla sa. Vlastne už vtedy, keď jej pohľad padol na tú hlúpu ovečku.

Druhá kapitola

Ked' sa lietadlo dotklo pristávacej plochy, Sarah s trhnutím precitla. Vyzrela z okienka, no nedalo sa určiť, či je deň alebo noc, pretože ho bičovali vlny prudkého prívalového dažďa, cez ktoré nič nevidela.

„Máte šťastie, že ste to prespali,“ začula pri uchu ľubozvučný írsky prízvuk.

Sarah sa otočila a zbadala, že sa na ňu milo usmieva pani, ktorá sedí vedľa nej, a balí čosi, čo vyzeralo ako háčik na háčkovanie a veľké kľbko vlny.

„Poviem vám, pár očiek mi ušlo!“ zverila sa jej žena. „Myslela som, že ten vetrisko nás prevráti, ale vy ste to celé prespali, vy šťastlivka.“

Sarah sa snažila prebrať a nebadane si z tváre utrieť sliny. Bola úplne dehydrovaná a hlava ju bolela, akoby jej vrtali do spánkov.

„Prepáčte, že som nebola bohvieaká spoločníčka,“ povedala a snažila sa uhladiť si strapaté vlasy, aby opäť pripomínali minkádo.

„Och, s tým si nerobte starosti, očividne ste si potrebovali oddýchnuť a okrem toho, spoločnosť mi vždy robí háčkovanie.“

Vlastne,“ siahla rukou do tašky, „veselé Vianoce!“ zaželala jej a zamávala jej pred nosom čiapkou. „Počas letu som takých vyrobila osem.“ Podala Sarah dokonale upletenú jednoduchú čiapku nádhерnej ružovej farby.

„Vy si zo mňa asi strieľate. Celý čas ste háčkovali?“

„Bez háčkovania sa nehnem ani na krok. Upokojuje ma. Boh vie, že neznášam lietanie, a takto mi rýchlejšie ujde čas.“

Sarah si ju nasadila a sadla jej ako uliata.

„Ďakujem vám pekne, to je od vás veľmi milé.“ Sarah si uvedomila, že už nie je v New Yorku. Tam sa vám ľudia sotva pozrú do očí, nieto ešte upletú čiapku.

„Počujte, príde po mňa švagor, takže ak potrebujete niekam odviezť...“ začala Sarah, lebo ju postihol nával dobročinnosti.

„Netreba. Zo Shannonu sa odveziem autobusom priamo do Ennisu, takže mám všetko zariadené, milá moja,“ odvetila.

Sarah nemala poňatia, o čom tá žena rozpráva. Shannon ani Ennis jej neznali veľmi povedome. Musela opustiť štát. Ale nechcela sa púšťať do zbytočnej konverzácie, tak len slušne prikývla a pustila sa do hľadania vreckoviek v kabelke.

Pilot pokojne oznámil, že je šesť hodín štyridsaťpäť minút miestneho času a vonku je chladno, tri stupne Celzia. Sarah nevedela, koľko to je stupňov Fahrenheita.

Na jej počudovanie tiež spomenul niečo o Shannone.

„Doriti!“ zvolala.

„Nič sa nedeje, milá moja, nemôže tu byť oveľa chladnejšie ako v New Yorku,“ uistila ju pani.

„Kde sme?“ vyhrkla a schmatla ju za rameno.

„Čože? Sme v Írsku, dušička, veď som vám povedala, že ste celú cestu prespali!“

Sarah sa zmocnil dobre známy nepríjemný pocit. Obľal ju studený pot a mala zvláštny dojem, že v žilách jej prúdi praskajúca náplň kyslých cukríkov. Všetko sa jej začalo vracat: ovečka, whisky, logo zeleného štvorlístka na lietadle. A čosi o strome?

„Nie sme v Bostone, však?“

„Nepamätáte si to, milá moja? Nuž, asi ste na tom neboli bohvieako. Letuška vás tuším pustila na palubu, len aby vám zavrela ústa!“

„Ach, bože.“ Sarah zažmúrila oči a snažila sa oživiť stratené spomienky. Spomenula si, že sa smiala a možno ľuďom dokonca priala „nádherné ráno“, ale nič iné si nevybavila.

„Ako som vôbec zohnala letenku?“ Sarah pokrútila hlavou, ale ani tak z nej nevytriasla ďalšie spomienky.

„Mne ste tvrdili, že sa náhodou uvoľnilo jedno sedadlo. Určite boli len radi, že ho mohli zaplniť, však? Lietadlo je aj tak poloprázdne.“ Žena si balila háčkovanie a s ňou mali odísť aj všetky cenné informácie.

Keď Sarah vyzrela z okna, okrem dažďa videla len tmú a rozmazané letiskové svetlá. Určite neboli na letisku Logan International. Vylovila z tašky mobil, zapla ho a okamžite vytočila Meghanino číslo.

„Tak strašne ma to mrzí, Meghan,“ začala lútostivo.

„Aj by ťa malo. Chudák Greg na teba včera v noci na letisku čakal hodiny. Na Vianoce, Sarah! Čo sa ti, dočerta, stalo? Nedostala si moje správy? Zostávaš s Jackom?“

Lietadlo konečne zastalo a pasažieri si začali odopínať bezpečnostné pásy a otvárať skrinky nad hlavami. Sarah si priložila dlaň k uchu, aby utlmila okolitý hluk.

„Nie, ja...“ zaváhala. Vedela, že sestre dlhuje aspoň vysvetlenie, ale takmer sa hanbila priznať, čo urobila. „Nie som v New Yorku,“ vysúkala zo seba nakoniec.

„Ale nie si ani v Bostone, to mi je jasné!“ odvrkla Meghan.

Pani, ktorá pletla čiapky, sa zatiaľ zaradila do radu ľudí, ktorí vystupovali z lietadla, a ukázala jej zdvihnuté palce. Očividne v ňu verila viac ako ona sama.

„Pozri, Meghan, naozaj potrebujem vypadnúť. Napadlo mi, že mi možno pomôže, ak budem chvíľu sama a pokúsim sa všetko

spracovať na mieste, ktoré budem mať len pre seba.“ *To znie dobre*, uistovala sa Sarah. *Ako premyslený plán*.

„Kiežby ti to napadlo predtým, ako som celý Štedrý deň strávila chystaním tvojej izby a nasledujúci vyvolávaním do aerolínií. Ako môžeš byť taká bezohľadná? Nepodobá sa ti to,“ odvetila Meghan.

„Fajn, máš pravdu, zaslúžim si to. Ja len... Konala som z rozmaru. Sama som nevedela, čo robím, kým som nenastúpila do lietadla, a potom som zaspala a...“

„Takže si odletela, ale kam?“

„Ehm, no, som v Írsku.“ Linka stíchla. „Možno sa budeš cítiť lepšie, keď sa dozvieš, že som sa ocitla uprostred hurikánu,“ dodala s pohľadom upretým na indikátor vetra, ktorý sa udržiaval vo vodorovnej polohe.

„Sarah, čo to robíš?“ spýtala sa jej sestra rozvážnym hlasom.

„No, je to len hrubý odhad, ale možno prechádzam krízou stredného veku.“

„To nie je smiešne.“

„Nesúhlasím. Je to prvá naozaj smiešna vec, ktorá sa mi za posledné dva roky prihodila. Vlastne je priam na popukanie. Preboha, práve som pricestovala do krajiny, kde nepoznám nikoho a nič, a rovno na Vianoce. Nemám tušenia, kam teraz pôjdem ani čo robím, a okrem toho...“

Sarah si odrazu uvedomila, že pri jej sedadle stojí letuška, ktorá sa na ňu unavene usmieva. Sarah sa zdvihla a všimla si, že celé lietadlo je už prázdne. Ostala v ňom len ona a posádka. „Počúvaj, Meghan, musím vystúpiť. Zavolám ti, keď sa ubytujem.“

„Keď sa ubytuješ kde?“ skríkla Meghan rozčúlene.

„No v Írsku predsa.“

„Takže ty ani nevieš, v akej časti Írska sa nachádzaš?“ obvinila ju Meghan vysokým tónom.

„Prepáč, vypadávaš mi...“ Jej sestra jej práve líčila, ako sa o ňu všetci báli, keď zavesila. Okamžite cítila, že urobila správnu vec.

Sarah za sebou ťahala svoj jediný azúrový kufor, vošla do terminálu a prechádzala letiskovou halou. Zvyšok svojho majetku zverila sťahovákom, ktorých dodávka niekedy teraz dorazí k Meghaninmu domu.

„Čo to robím?“ zašepkala sama pre seba.

Na letisku nebolo ani nohy okrem dvoch unavene vyzerajúcich mužov v reflexných vestách, ktorí sa opierali o pult colnej kontroly.

„Chcete niečo prihlásiť na preclenie, pani?“ spýtal sa vyšší hlbokým barytónom.

Sarah nemala čo prihlásiť, mohla akurát vyhlásiť, že sa z nej oficiálne stala bezdomovkyňa, tak radšej držala zobák. Keď sa pred ňou otvorili automatické dvere, pocítila také obrovské sklamanie, až mala pocit, akoby ju niekto udel do žalúdka. Nikoho tam nečakala, no pomyslenie, že jej príchod ostal všetkým ľahostajný, ju napriek tomu bolelo. *Aký čudák už len cestuje sám a na Vianoce?* zamýšľala sa v duchu. Ale už nemohla robiť nič, len ísť ďalej. Nájde si pekný teplý hotel, napustí si vaňu, niečo dobré zje a potom bude všetko určite vyzeráť lepšie, ubezpečovala sa.

Keď vyšla von, oprel sa do nej vietor, takže si len s námahou zapla kabát a stiahla novú čiapku až na uši. Rýchlo prebehla cez parkovisko na recepciu letiskového hotela. Uľavilo sa jej, keď elegantne oblečený pán vyskočil na nohy svižne ako Fred Astaire a pozdravil ju.

„Vitajte v letiskovom hoteli Shannon. Čo pre vás môžem urobiť?“ odverklíkoval s nacvičenou ľahkosťou.

„Dobrý deň, Marcus,“ prečítala si jeho meno na pripnutej menovke. „Potrebovala by som izbu nadnes, prosím, a bolo by super, keby ste mi povedali, kde sa tu môžem naraňjkovať.“

„Ach,“ vydýchol a nasal vzduch cez zovreté zuby, „nanešťastie, dnes nemáme žiadne voľné izby, ale môžem vám ponúknuť jednu s manželskou posteľou na zajtra.“

„Žartujete, však? Ako môžete byť obsadení, keď toto miesto pripomína mesto duchov?“

„Och, nie, nemáme obsadené, len riešime malý problém s potrubím na dvoch poschodiach, takže väčšinu izieb nemôžeme ponúkať, kým všetko neopravíme,“ vysvetlil.

Sarah sa zviezla do čalúneného kresla s výhľadom na vonkajšie parkovisko. Napriek tomu, že väčšinu letu prespala, stále sa cítila ako zbitý pes. Emocionálna troska so strašnou opicou.

„Ja zvyčajne ne...“ stíchla.

„Jasné, v tomto období sme všetci trochu mimo, však?“ Vystúpil spoza pultu a rýchlo zhodnotil situáciu. „Dobre, poďte za mnou.“

„Čo? Kam?“ Ale on sa už dlhými krokmi cez vstupnú halu blížil k dverám s nápisom Jedáleň.

Keď Sarah sedela za stolom s veľkým tanierom slaniny, párkov, vajčiek a chleba s jedlou sódou, napätie z nej začalo opadať. Marcus si k nej prisadol s táckou s veľkým čajníkom a dvoma šálkami.

„Marcus O'Brien, k vašim službám,“ predstavil sa formálne.

„Sarah Harperová,“ odvetila a podala mu ruku. „Kde sú všetci?“

„Na Vianoce tu zostávajú len skalní zamestnanci,“ prezradil Marcus a do šálky jej nalial tekutinu čiernu ako smola. „A čo vás na Štefana privádza do Zástavy?“

„Do Zástavy?“ zopakovala. *A o akom Štefanovi to hovorí*, rozmýšľala, keď pocítila prvé známky kultúrneho šoku.

„Tak to hovoríme, keď niekto ide do nášho grófstva Clare – ide DO ZÁSTAVY!“^{*} vyhlásil, mávajúc okolo seba dlhými rukami. „To je jedno,“ hlesol, keď sa naňho len nechápavo dívala.

„Verili by ste mi, keby som vám povedala, že ma sem priviedol novinový článok o vílom strome?“

---

^{*}Pozn. prekl: Z anglického „Up the Banner“ – tento pojem označuje grófstvo Clare, ktoré sa preslávilo tým, že jeho obyvatelia sa radi zúčastňovali demonštrácií, počas ktorých mávali zástavami.

„Pravdaže, ten hloh. Ste novinárka?“

Skvelé, pomyslela si, *verí mi*. Už mala dobrú zámienku. Všetko znelo lepšie ako pravda.

„Nie celkom. Mimochodom, jedlo chutí skvelo. Doma som nikdy nič podobné neochutnala,“ priznala sa, keď si na chlieb natierala maslo. Akoby zázrakom zmierňoval aj opicu.

„No, keby sme vám neponúkli pravé írské raňajky, mohli by sme sa rovno zbalit' a ísť domov!“ Slušne a stručne sa ospravedlnil a odišiel riešiť nejaké hotelové záležitosti. Cestou prechádzal prstom po stoloch a kontroloval, či nie sú zaprášené.

Sarah si chvíľu triedila myšlienky. Uvedomila si, ako sa jej uľavilo, keď narazila na niekoho, ako je Marcus. Niekedy proste potrebujete, aby sa o vás ktosi postaral, hlavne po tom, čo ste v noci pili whisky a kúpili si letenku do Írska. Začínala mať pocit, že toto unáhlené rozhodnutie nakoniec nebude až taký zlý nápad. Na týždeň či dva si mohla urobiť pekné prázdniny, užít si krajinu a miestnych – ak boli všetci ako Marcus – a potom sa vrátiť domov s čistou hlavou.

„Máte šťastie,“ povedal Marcus, keď sa vrátil do jedálne, a mädli si ruky. „V dedine som vám našiel dokonalé ubytovanie.“

„V dedine?“ Sarah rozmýšľala, či si má pod tým pojmom predstaviť jeho newyorskú verziu, kde tak prezývali štvrť Greenwich Village, alebo tú írsku.

„Thornwood. Dvadsať minút cesty autom odtiaľto. V hotelierskom žargóne by sme mohli povedať domov ďaleko od domova.“

Nemohla inak, len sa usmievať – domov ďaleko od domova je presne to, čo práve potrebuje.

Prechádzali krajinou ozdobenou kamennými múrmi a zelenými poľami a Sarah si pri pohľade na Marcusove kožené šoférske rukavice nemohla odpustiť úškrn. Každý jeho čin bol správny a slušný.

„Naozaj ste ma sem nemuseli viezť, mohla som si zobrať taxík,“ dohovárala mu, keď ladne prechádzali kruhovým objazdom.

„To nestojí za reč, často sem posielame hostí, keď máme obsadený hotel. Je to malá dedinka, ale turisti ju obľubujú, takže máme vždy čo robiť. Vraveli ste, že ste z Bostonu?“ spýtal sa a s ľahkosťou získanou rokmi praxe preradil rýchlosť.

„Hej, aj keď už roky žijem na Manhattane so svojím...“ zarážila sa a zaplavili ju spomienky. „So svojím manželom Jackom.“

Marcus O'Brien pracoval ako hotelový manažér vyše tridsať rokov a za ten čas sa čo-to naučil. Nenútene nasmeroval rozhovor do bezpečnejších vôd a bezstarostne rozprával o rôznych veciach. Sarah žasla nad jeho schopnosťou viesť konverzáciu, do ktorej ani nemusela prispievať.

Keď Marcus opisoval vzdialenosť a veľkosť Thornwoodu, nepreháňal. Len čo auto prešlo po oblúkovitom moste, Sarah s úžasom zistila, že „dedina“ pozostáva z pár domov učupených vedľa seba, obchodu, krčmy a malebného kostolíka, ktorý sa vypínal nad riekou. Namiesto neónov ju osvetľovali staromódne železné kandelábre, všetky sviatočne previazané červenými stužkami. Celé miesto pôsobilo dojmom, že sa oň dobre starajú a udržiavajú ho. Priechelie obchodu bolo natreté jasnou farbou a okná zdobili vždyzelené rastliny v kvetináčoch.

„Musím uznať, Marcus, že je to krásna dedinka,“ vyhlásila napokon.

„No, sme na ňu veľmi hrdí a máme veľmi úspešný výbor pre poriadok,“ odvetil.

„Budem hádať, vy ste jeho predsedom?“ láskavo zavtipkovala.

„Podpredsedom, ale brúsim si zuby na vyšší post,“ poznamenal a potukal si po nose.

„Aby ste vedeli,“ začal, keď prišli k malému kamennému domčeku, ktorý strážili dva stromčeky vavrínu ozdobené vianočným osvetlením, „nie je to hotel, ale dúfam, že ste otvorená aj iným možnostiam.“

„Vyzerá veľmi útulne, je to penzión?“

„Och, nie, tu nebudete bývať, tu žije majiteľ,“ vysvetlil.

„Majiteľ?“ Na tomto mieste bolo všetko komplikované. Ak ste sa z bodu A chceli dostať do bodu B, ktorý ste asi ani nehľadali, najprv ste sa museli zastaviť v bode C.

„Áno, pán Sweeney, prenajíma malú chalúčku na dolnom konci, hotový klenot,“ pokračoval zvedavý, ako Sarah zareaguje.

„To znie... veľmi... autenticky!“ vysúkala zo seba a tajne dúfala, že tam bude aspoň tiecť teplá voda.

„Ó, áno, aj je. Plný ,pôvodného zariadenia‘.“

Znelo to ako eufemizmus pre zimu a vlhko, ale Sarah si svoje výhrady nechala pre seba.

Marcus trval na tom, že ju odprevadí k vchodovým dverám, na ktorých sa vynímal krásny veniec z cezmičky. Sarah cez predné okno zbadala trblietavé svetielka na vianočnom stromčeku a dúfala, že nikoho nevyrušia. Cez časť dverí vyplnenú farebným sklom videla, že sa k nim blíži postava. Otvoril im veľmi vysoký sivovlasý muž s červenou tvárou a veľkým nosom.

„Marcus,“ povedal namiesto pozdravu a podal mu ruku.

„Zdravím, Brian, ako sa máš?“ pozdravil ho Marcus, ale skôr než mu dotýčný mohol odpovedať, pokračoval. „Počuj, ďakujem ti veľmi pekne, že nám tak narýchlo pomôžeš,“ dodal a chytil Sarah za rameno. „Už vás nechám, určite tu nepotrebuješ tlačenicu!“

Kým si podávala ruku s pánom Sweeneyom, Marcus jej vyniesol batožinu, lebo trval na tom, že žiadny jeho hosť si neponesie vlastné veci, aspoň pokiaľ sa oňho stará on.

„Zvládnete to, však?“ spýtal sa jej, akoby sa prihovárал dieťaťu. „Samozrejme, že áno,“ sám si odpovedal.

Životná sila v podobe Marcusa náhle zmizla na ceste a Sarah a jej nového známeho tam nechal stáť v trápnom tichu.

„Len vám dám kľúče,“ poznamenal pán Sweeney ani zďaleka nie tak oduševnene ako jej predchádzajúci spoločník.

„Mrzí ma, že vás ruším na Vianoce.“

„Nevadí, veď sa už skončili,“ podotkol prakticky. „Nie je to veľ-

mi ďaleko, ale pochybujem, že sa vám chce ťahať kufor po starej poľnej ceste.“

Brian Sweeney bol presným opakom Marcusa. Pokojný, nikam sa neponáhľal, vyjadroval sa striedmo. Správal sa rezervovane, takže aj nezáväzná konverzácia predstavovala výzvu.

Sadli si do ošumelého džípu, ktorého boky pokrývalo zaschnuté blato a hnoj. Motor najprv nechcel naskočiť, ale nakon sa rozbehol a vydali sa na cestu. Prešli popri kostole a vrátili sa cez oblúkový most. Cesta sa rozvetvovala a šofér vyhodil ľavú smerovku na úzku cestičku.

„To je jednosmerka?“ spýtala sa Sarah, čím úprimne rozosmiarla spolujazdca. Cestu nelemovali žiadne značky a o jej existencii svedčil sotva viditeľný pás asfaltu, ktorý rokmi vytvoril čosi ako chrbticu v jej strede. Pripomínala jej nejaké spiace prehistoricke zvieratá. „To nemôžete myslieť vážne. Ako sa sem zmestia dve autá?“

„Nezmestia! Jeden musí cúvať, až kým nepríde k širšiemu úseku alebo vstupu na pole,“ vysvetlil a ubezpečil Sarah, že na vidieku je to úplne normálne.

Ohrievač zúrivo vyfukoval horúci vzduch a Sarah sa cítila ospalo a bolo jej trochu zle od žalúdka. Napriek tomu, že slnko jasne svietilo, všetko stále pokrývala jemná ligotavá námraza. Vľavo sa vypínal veľký les a ponad borovice vytŕčal vrchol kopca.

„Čo je tam hore?“ vyzvedala Sarah a ukázala na zelenú stráň.

„To je Cnoc na Sí,“ odpovedal. „Krásne miesto na prechádzku.“

„*Knuk na Ší?*“ zopakovala Sarah, snažiac sa napodobniť zvláštne gaelské hlásky.

„Znamená to Vlí vrch,“ preložil jej.

„Naozaj?“

„Nestrieľam si z vás. ‚Cnoc‘ znamená kopec a ‚Sí‘ označuje v írčine víly. Mysleli ste si, že sme si to celé len vymysleli pre Amíkov?“ spýtal sa a žmurkol na ňu. Potešilo ju, že trochu pookriala.

Po miernej zákrute sa pred nimi opäť otvorila krajina. Znovu sa objavil malý potôčik z dediny, ktorý akoby ich viedol k osamelej chalúpke, hrdo a dôstojne stojacej na vlastnom kúsočku zeme, ohraňovanom vybieleným kamenným múrom. Keď zaparkoval pred malou modrou brámkou, kradmo pozrel na Sarah, aby posúdil jej reakciu.

„Vitajte v Butlerovej chalúpke. Práve dostala novú slamenú strechu, a hoci si ľudia myslia všeličo, v domčekoch pokrytých slamou je veľmi teplo,“ upozornil ju.

Sarah však nebolo treba presviedčať. Chalupa jej pripomínala obrázok z pohľadnice. Jednopochoďový domček bol namaľovaný nabiele a úhladne upravená slamená strecha sa pýšila zvlňeným vzorom. Opatrne kráčali namrznutým záhradným chodníčkom vyskladaným z kamenných dlaždíc, až prišli k rovnako bledomodrým dverám. Keď muž strkal kľúč do dierky, Sarah spozorovala, že dvere sa skladajú z dvoch častí.

„Áno, autentické dvojité dvere,“ vysvetlil a opäť vstúpil do roly turistického sprievodcu. „Dokonalý spôsob, ako dom vyvetrať bez toho, že by sa dnu dostali nejakí štvornohí priatelia.“ Keď zbadal jej výraz, pokračoval: „Viete, čo sa hovorí; Ak sa opierate o dvojité dvere, trávite čas, ale ak sa opierate o rám dverí, márnite čas!“

Marcus mal pravdu, pokiaľ išlo o autentické prvky. Sarah mala pocit, že sa vrátila v čase.

„Kedy ju postavili?“

„Asi v polovici devätnásteho storočia. Môj syn ju kúpil v deväťdesiatych rokoch, ale stále ju voláme Butlerova chalúpka. Tak to tu chodí. Butlerovci dom postavili a vyše sto rokov tu pracovali na gazdovstve, takže ho vždy budeme nazývať domom Butlerovcov. Vnútri je v podstate jedna veľká izba,“ pokračoval, „ale malo by vám to stačiť.“

Zvýšený strop odhaľoval trámy, takže domček bol vzdušný a presvetlený. Sarah odľahlo, keď vnútri zbadala modernú vi-

diecku kuchyňu s porcelánovým drezom a v opačnej stene obrovský kozub, pred ktorým stáli dve už na pohľad pohodlné kreslá s kockovaným čalúnením. Okienko hračkárskej veľkosti so štyrmi malými štvorcovými tabuľami smerovalo do zadnej záhrady. To miesto jej úplne učarovalo.

„Tu nájdete takzvanú zadnú izbu,“ pokračoval a otvoril dvere vedľa kozuba, za ktorými Sarah uvidela manželskú posteľ zakrytú ručne prešívanou dekou.

„Môžem si to dovoliť?“ spýtala sa s obavami, že nebude mať dostatočný rozpočet.

„Dúfam, že áno,“ zasmial sa a potom si všimol, ako sa Sarah tvári. „Nuž, teraz nie je sezóna, takže sa určite nejako dohodneme,“ ubezpečil ju. „Ale, samozrejme, záleží aj na tom, ako dlho tu chcete zostať...“ povedal a odmlčal sa.

„No, viete, možno týždeň alebo dva. Len si chcem posvietiť na svoj rodostrom,“ odvetila a pri tom kliše sa cítila strašne trápne.

„Dobre, tak vás nechám. Môj syn sem už stihol zaniest pár nevyhnutných vecí, čaj a podobne,“ informoval ju. Bez ďalších zbytočných rečí sa pobral preč. Zostalo po ňom ticho, ktoré jej vo svetle udalostí posledných dní priam naháňalo strach.

„Ahoj, Butlerova chalúpka,“ zašepkala Sarah sama pre seba, skopla z nôh čizmy a poobzerala sa po svojom novom domove.

Nespomínala si, kedy naposledy urobila čosi také impulzívne a iba sama pre seba. Stále očakávala, že sa jej zmocní panika, ale keď vnímala nové prostredie, cítila len radosť. *Možno, pomyslela si, sa takto cíti človek, ktorý nasleduje svoje srdce.*